ην τῆς πέσουν ἀπίνητα τὰ φτερά τὴν ὥρα ποὺ θἄπρεπε νὰ τὴν ψωφήσουν πρὸς τὴ δόξα. Ἤπιε γιὰ νὰ λάμψουν τὰ μάτια της, γιὰ μπορῆ, ζαλισμένη, νὰ ἀντισταθῆ στὴ φωτιὰ τῶν τόσων βλεμμάτων ποὺ θὰ καρφωνόνταν πάνω της, γιὰ νὰ διώξη τὸ φόβο ἀπ' ν ψυχή της, τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν κατέτρωγε...

Ἡ Γκιμάρ τὴν ἐπῆρε μεθυσμένη, λαμποκοποῦσα, εὐδιάθετη αὶ τὴν ὡδήγησε στὴν "Οπερα. Ἐκεῖ τὴν ἐπερίμενε ὁ θρίαμβος, ἐνας ἐνθουσιασμὸς τέτοιος ποὺ παρέλυσε τὸ δοῦκα καὶ ἐξασφάλισε ιὰ γιὰ πάντα τὸ μέλλον τῆς Λαγκέρ!

***

Ἡ Λαγκὲρ δὲν ἔπαυσε πειὰ ἀπὸ τότε νὰ πίνη. Στὴν ἀρχὴ γιαφοβότανε ἀκόμα τὴν ἀντίζηλό της, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε ἔτσι κολα νὰ ἐγκαταλείψη τὸ πεδίο τῆς μάχης, ἀργότερα γιατὶ τὴν ευρίευσε ἡ ἰδέα πὼς τὸ πιστὸ τὴν ὠμορφαίνει, τῆς δίνει τὴ λάμψη τὰ μάτια, τὸ μέταλλο στὴ φωνή. Στὸ τέλος ἀπὸ συνήθεια κι' ἀπὸ ἄθος!

***

Στὴν "Οπερα εἶνε συγκεντρωμένη ὅλη ἡ αὐλικὴ ἀριστοκρατία. τὸ βασιλικὸ θεωρεῖο, τὸ βασιλικὸ ζεῦγος περιφέρει τὰ λορνιὸν ου στὴν πλατεία. Ὁ περίφημος Φρερὸν διευθύνει τὴν ὀρχήστρα. Ἡ αὐλαία σηκώνεται καὶ ἡ Λαγκὲρ παρουσιάζεται στὴ σκηνή...

Τί χλωμὴ ποὺ εἶνε στὴν ἀρχὴ καὶ πῶς ὕστερα ἀρχίζει νὰ φωτίεται καὶ νὰ λάμπη ἡ μορφή της! Τὰ μάγουλά της χρωματίζονται αὶ τὰ μάτια της παίρνουν μιὰ μαγική ζωηρότητα. Ἡ φωνή της εφεύγει, ἀδύνατη, τρεμουλιαστὴ στὴν ἀρχή, κ' ἔπειτα γεμίζει μὲ ὰ κύματά της ὅλη τὴν αἴθουσα. Ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα ντέ Λαπάλλ ἐκπλήσσεται, κ' ὕστερα ἀρχίζει νὰ ὑποφέρη γιὰ τὴν ἀσυλόγιστη βασίλισσα τοῦ θεάτρου. Ἡ Λαγκὲρ τραγουδεῖ, τὰ δόντια της εἶνε μαργαριτάρια βαλμένα στὴ σειρά, τὸ στῆθός της ἀνεβοκατεβαίνει γρήγορα, τὰ μαλλιά της στροβιλίζονται γύρω στὸ ὡραῖο της πρόσωπο μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο...

Στὸ καμαρίνι της, ἡ ὑπηρέτριά της ἡ Ἰουλιέττα ῆς ἑτοιμάζει ἕνα μεγάλο ποτῆρι γεμάτο ἀπὸ ἀφριμένο κρασὶ τοῦ Μπεργζέ. Ὁ Μπεργζέ, κάθεται κι' ὐτὸς κάπου ἐκεῖ σ' ἕνα θεωρεῖο. Κι' ὅταν τὸ ποιὸ χειροχροτεῖ, τὰ χειροκροτήματα τὰ δικά του ἶνε τὰ ζωηρότερα ἀπ' ὅλα: Ὁ Μπεργζὲ δὲν χειροχροτεῖ οὔτε τὴ Λαγκὲρ τὴν ἠθοποιὸ οὔτε τὸ Γκλοὺκ ὁ μουσικοσυνθέτη, χειροχροτεῖ τὸ ὡραῖο κρασί ου.

Κι' ὅταν ἡ παράστασις τελειώση καὶ ἡ Λαγκέρ, λυττώνοντας τέλος ἀπ' τὸ πλῆθος ποὺ τὴν ἐπευημεῖ στὴν ἔξοδο, πέση στὸ ἁμάξι ποὺ τὴν περιμένει, ἡ θανάσιμη χλωμάδα χύνεται στὸ πρόσωπό της ὰ σάβανο... Αὐτὸ εἶνε τὸ φριχτὸ μαρτύριό της.

***

Ἡ Λαγκὲρ εἶνε δοξασμένη καὶ πλουσία. Ἕνας τρατάρχης τοῦ βασιλέως τῆς ἐπῆγε μιὰ μέρα ἕνα ριαντάφυλλο καμωμένο ὁλόκληρο ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια, ἀξίας πενήντα χιλιάδων λιβρῶν. Τὸν ἔδιωξε μαζὺ μὲ τὸ τριαντάφυλλό του. Ὅταν ὁ ος ἀργότερα ὁ στρατάρχης πέθανε, ἡ Λαγκὲρ τὸν πένθησε ἐπὶ εἴκοσι ἕξη μέρες γιὰ τὰ εἴκοσι ἕξη ὡραῖα ἐπιγράματά του ποὺ τυχε νὰ συνθέση γι' αὐτήν: γιατὶ ὁ στρατάρχης ἦταν αὶ ποιητής.

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπολικούρ, τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη, τῆς προφέρει τὸν τίτλο του καὶ τριάντα τρεῖς χιλιάδες λίβρες εἰσόδημα, λλ' ἡ Λαγκὲρ τὸν ἀποκρούει γιὰ ν' ἀκολουθήση ἕναν ἠθοποιό, τὸν Καουζάκ, ἕνα κτῆνος ποὺ τὴν ἐκμεταλλεύεται καὶ τὴν κακοταιεῖ μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Ὁ μαρκήσιος βρίσκεται μιὰ μέρα νεκρὸς μέσα στὸ θεωρεῖο του στὴν "Οπερα. Πέθανε κυττάζοντάς ην καὶ ἀκούοντας τὸ μαγικό της τραγοῦδι...

Ὁ νεαρὸς κόμης ντὲ Φέλ, ὁ ὡραιότερος, ξιφομάχος τῶν Βερσαλλιῶν, ἦταν ἕτοιμος νὰ μονομαχήση μ' ὁποιονδήποτε γιὰ ἀρη της. Ἐσκότωσε γι' αὐτὴν στὸ πεδίο τῆς τιμῆς ἕνα δοῦκα, ἕνα μαρκήσιο καὶ τρεῖς κόμητες. Στὴν τελευταία του μονομαχία τραματίσθηκε ἐλαφρὰ στὸ χέρι. Ἐχτύπησε τὴν πόρτα της κραώντας ἐπιδεικτικὰ τὸ δεμένο χέρι... Τοῦ εἶπαν πὼς ἡ κυρία πουσίαζε ἐκείνη τὴν ὥρα....

***

Ἦταν εἴκοσι ἕξη χρονῶν ὅταν ἡ ὑγεία της ἐχειροτέρεψε τόσο πολὺ ὥστε ἀποτραβήχθηκε ἀπ' τὸ θέατρο. Σὲ λίγο ἐγκαταλείφθηκε ἀπ' τοὺς στρατηγούς, ἀπ' τοὺς προέδρους καὶ τοὺς ἀριστοκράτες. Ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες πέθανε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φίλης της Γκιμὰρ ποὺ μόνη αὐτὴ δὲν τὴν ἄφησε στὴν δυστυχία, τὴν ἀρρώστεια, στὴ μοναξιά...

Τὸν ἴδιο μῆνα, στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, ξεψυχοῦσε ἀπὸ φθίση ἡ Λουϊζόν, χορεύτρια διάσημη, πολὺ ὡραία, σὲ ἡλικία μόλις δέκα νέα ἐτῶν. Δυὸ χρόνια πρίν, ὁ ποιητὴς Ζιλμπὲρ πέθανε στὸ νοσοκομεῖο ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία τῶν μὲν καὶ τὴν κακεντρέχεια τῶν ἄλλων. Μιὰ βδομάδα ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Λαγκέρ, ὁ γενναῖος εἰσπράκτωρ τοῦ βασιλέως, ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας αὐτοκτόνησε ἀπὸ πλήξη!

Ἦταν τότε ὁ αἰῶνας ποὺ ἐσκότωνε ἐκείνους ποὺ ἀπελάμβαναν τὰ ἀγαθά του, ὅπως καὶ τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἐκεῖνοι ἀπελάμβαναν...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ὁ καθηγητὴς Λαννοᾶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λυών, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ τηλεφώνου, γιὰ ὅσους ἔχουνε γερὰ αὐτιὰ εἶνε καταστρεπτικωτάτη. Δὲν βλάπτει ὅμως μόνο τ' αὐτιά, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμὸ προκαλοῦσα πονοκέφαλο, ζάλη, ἀϋπνία καὶ ἄλλες νευρικὲς ἐνοχλητικὲς καταστάσεις.

— Ὑπάρχει μιὰ ἰδέα ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων εἶνε ὑγιέστεροι καὶ ρωμαλεώτεροι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων. Ἡ στατιστικὴ ὅμως ἀπέδειξεν τὸ ἐναντίον. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ δίαιτα καὶ ἡ τροφή, εἶνε πολὺ καλύτερες στὶς πόλεις παρὰ στὰ χωριά.

— Τὸ χειρότερο μέσο γιὰ νὰ ζεσταθῆ κανεὶς εἶνε ἡ φωτιά. Τὸ καλύτερο εἶνε ἡ ἐργασία.

— Ἡ δόξα, εἶπε κάποιος τελειώνει μὲ τὶς δάφνες, ἀλλὰ ἀρχίζει μὲ τὶς λεμονόκουπες.

— Ἡ συνήθεια ποὺ ἔχουμε, νὰ τρῶμε τὸ κυνῆγι, ἀφοῦ τὸ κρατήσουμε μερικὲς ἡμέρες, γιὰ νὰ «σιτευθῆ», εἶνε πολὺ βλαβερή. Ἕνας ἄγγλος γιατρὸς ἀπέδειξε ὅτι τὸ κυνῆγι αὐτὸ πολλὲς φορὲς μπορεῖ νὰ μᾶς δηλητηριάση.

Σύμβολα πόλεων καὶ χωρῶν: Ὁ μενεξὲς γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὁ λωτὸς γιὰ τὴν Αἴγυπτο, τὸ τριαντάφυλλο γιὰ τὴν Ἀγγλία, τὸ κρίνο γιὰ τὴν Γαλλία, τὸ λείριο γιὰ τὴν Φλωρεντία, ἡ φιλύρα γιὰ τὴν Πρωσσία καὶ τὸ ἀγκάθι γιὰ τὴν Σκωτία.

— Μεταξὺ 10.000 ἀνθρώπων ἕνας καὶ μόνος πέθανε ἑκατὸν ἐτῶν.

— Ἡ γυναῖκες κοιμοῦνται μιὰ μέρα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

— Ἡ στατιστικὴ ἀπέδειξεν ὅτι μεταξὺ ἕξη ἀνδρῶν οἱ τέσσερες καπνίζουν.

— Θέλετε νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια οἱ γέροι σας. Περιορίστε τους τὸ κρέας, καὶ τὰς ἀμυλώδεις τροφὰς καὶ δίνετέ τους νὰ τρῶνε πολλὰ φροῦτα.

— Τὰ «φυσικὰ ὀξέα» ποὺ εἶνε μέσα στὰ φροῦτα, πορτοκάλια, μῆλα κ.τ.λ. ἀναζωογονοῦν τὸν ὀργανισμὸ τῶν γερόντων. Οἱ διαιτολόγοι λένε ὅτι, ὄχι μόνον ἔχουν πεπτικὲς καὶ ἀφομοιωτικὲς ἰδιότητες, ἀλλὰ συντελοῦν καὶ στὴν καθαριν τοῦ ὀργανισμοῦ. Κατὰ συνέπεια ἔχουν καὶ δύναμι θρεπτική.

— Τὸ μέλι, δὲν τὸ κάνουν ἡ μέλισσες ἀλλὰ τὰ ἄνθη. Κατὰ τὸ εἶδος λοιπὸν τῶν ἀνθέων ποὺ τὸ παράγουν εἶνε καὶ ἡ ποιότης του. Τὸ μέλι εἶνε ἡ μισοκρυσταλλωμένη ζάχαρι τῶν λουλουδιῶν. Ἐπιδρᾶ εὐεργετικώτατα στὰ νοσήματα τοῦ λάρυγγος, ὅπως καὶ στὰ πνευμονικά.

— Τὰ σταφύλια θεωροῦνται θρεπτικώτατα, ἰδίως στοὺς πάσχοντας ἀπὸ δυσπεψία.

— Γενικῶς τὰ φροῦτα πρέπει νὰ τρώγουνται τὸ πρωΐ, ἢ τουλάχιστον στὸ πρόγευμα.

— Οἱ Ἱσπανοὶ λένε γιὰ τὸ πορτοκάλι, ἐκεῖνο ποὺ λέμε ἐμεῖς γιὰ τὸ σῦκο: «Τὸ πρωΐ εἶνε χρυσάφι, τὸ μεσημέρι ἀσήμι καὶ τὸ βράδυ μολύβι».

— Ὁ ἄγγλος ποιητὴς Τόπφερ ὡς ἑξῆς ὁρίζει τὸν ἔρωτα:

— Ἔρως εἶνε ἕνας ὁλόκληρος τόμος μέσα σὲ μιὰ λέξι, ἕνας ὠκεανὸς μέσα σ' ἕνα δάκρυ, ἕνας παράδεισος σὲ μιὰ ματιά, δέκα αἰῶνες σὲ μιὰ στιγμή.

— Ὅπου ὑπάρχει φυτεία γαυφάλων ὑπάρχει καὶ μεγάλη ὑγεία. Ἡ γαυφαλιὲς καρποφοροῦν κάθε πέντε χρόνια. Τὸ μάζεμα ἀρχίζει τὸν Αὔγουστο καὶ διαρκεῖ τέσσερους μῆνας.

Τὸ χρῶμα τῶν βλαστῶν εἶνε στὴν ἀρχὴ κοκκινοκίτρινο, καὶ ὅσο ὡριμάζει γίνεται κατακόκκινο.

Γιὰ νὰ τὰ μαζέψουν κόβουν τοὺς κλώνους καὶ τοὺς βλαστοὺς καὶ τὰ ρίχνουνε σὲ ψάθες. Ἔπειτα μαζεύουν τὰ γαυφάλα καὶ τὰ στεγνώνουν ἑπτὰ ἡμέρες στὸν ἥλιο, ἢ νὰ ξεραθοῦν. Τὴν νύχτα τὰ σκεπάζουν, γιατὶ ἡ ὑγρασία τὰ βλάπτει. Ὅταν ξεραίνονται χάνουν τὸ μισό τους βάρος.

— Μιὰ ἀγγλικὴ παροιμία λέγει: — Οἱ φρόνιμοι πανδρεύονται ἀνωρὶς καὶ οἱ σοφοί... δὲν παντρεύονται καθόλου.

Ὁ Παντογνώστης

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἀνάμεσα στὰ χαρτιὰ ἑνὸς πλουσιωτάτου Λονδρέζου, ποὺ φημίζοταν γιὰ τὴν τσιγκουνιά του, βρέθηκε μετὰ τὸν θάνατό του ἡ ἑξῆς ἀρκετὰ πρωτότυπη καὶ περίεργη διαθήκη:

Ἄφηνε ἑβδομῆντα παλιὰ πανταλόνια μὲ τὴν ρητὴ ἐντολὴ νὰ πουληθοῦν σὲ δημόσιο πλειστηριασμὸ καὶ τὰ χρήματα ποὺ θὰ εἰσπράττοντο νὰ μοιράζονταν στοὺς φτωχούς. Πράγματι λοιπὸν, ὁ πλειστηριασμὸς ἔγινε καὶ τὰ πανταλόνια, ὅπως ἦταν πολὺ φυσικὸ, πουλήθηκαν ὅλα σὲ φτωχούς. Τὸ προϊὸν τῆς ἐκποιήσεως, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἀσήμαντο, μοιράστηκε ὁλόκληρο στοὺς φτωχούς. Τὸ ἐκπληκτικὸ ὅμως τῆς διαθήκης αὐτῆς ὑπῆρξε τὸ ἑξῆς: Καθένας ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν πανταλονιῶν αὐτῶν βρῆκε ραμένο μέσα στὴ ζώνη ἕνα τσὲκ ἀξίας πέντε χιλιάδων φράγκων. Μόλις ἔμαθαν τὸ ἀνέλπιστο αὐτὸ γεγονὸς οἱ κληρονόμοι τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους!...